בטחוני בצורי
הוא אוצרי

גליון שבועי לאמונה, בטחון, וכל מה שמקרב יהודי לאביו שבשמים



פרשת
תולדות
תשפ"ז
גיליון 238

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותגובות:
מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית
5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

המקרב את קרוביו - עליו הכתוב אומר: "אז תקרא וה' יענה"
סנהדרין עו:

רעייתי משמשת בבית הספר בתפקיד המציב אותה בצומת דרכים רגיש: הפניית תלמידים הזקוקים **למסגרות לימוד ייחודיות**. מדי שנה עוברים התלמידים מיונים ואבחונים, והנצרכים לכך מופנים לוועדות השונות ברשות המקומית.

הר"ר **שלום הלוי נתיבות**

השנה נוצר סיבוך לא פשוט. הורים של ילד **איחרו את המועד** להגשת המסמכים הנדרשים, והעניין הסתבך. הנושא היה דחוף וחיוני ביותר, וגרם למצוקה רבה עבור ההורים.

שלח הקב"ה מפקחת אחת מהצוות העירוני שלא חסה על זמן וטרחה, היא יצאה מגדר הרגיל ממש, ונרתמה בנחישות לפתרון הבעיה. הדרך הייתה רצופה בשעות רבות של שיחות טלפון, תיאומים ומתח רב, אך היא לא ויתרה עד שהעניין בא על פתרונו הטוב. אותה מפקחת, התמקדה בסיוע טהור ופעלה בעקביות מול רעייתי, מבלי לנבור ולחקור בייחוסו המשפחתי של הפעוט.

והנה, בשבוע שעבר נזדמן לאותה מפקחת ללוות את הוריה הישישים לשמחת אירוסין. ההורים ידעו באופן כללי כי בתם עוסקת בתחום **הפיקוח החינוכי**, אך לא ירדו לפרטי תפקידה, ובמהלך האירוע פתחו עמה בשיחה קלה. בין הדברים סיפרו לה לפי תומם על נינם, **המתגורר גם הוא בנתיבות** ולומד ב"**גן שפה**". הם שיתפו אותה בקשיים הגדולים שליוו את תהליך קבלתו לגן, וציינו בהתרגשות כי **אישה אחת מצוות הפיקוח** נרתמה לעזרתם באופן יוצא דופן.

כשציינו בפניה את שמה של רעייתי וסיפרו כי היא זו שניהלה את התיק, כלל לא עלה על דעתם כי בתם העומדת לצדם **היא-היא אותה מפקחת** שנלחמה עבור הילד במסירות שלא תתואר.

גם למפקחת עצמה לקח כמה רגעים לעכל את המידע המדהים... היא השקיעה משאבים עצומים, מעל ומעבר לנדרש ממנה במסגרת עבודתה, מתוך דאגה כנה לילד ועתידו, מבלי לדעת כלל כי בעבודתה המסורה היא מסייעת **לשאר בשרה ממש!**

היתה זו המחשה מסעירה ומפליאה **כיצד "מגלגלין זכות על ידי זכאי"**.

"מִכַּף רֶגֶל... פֶּצַע וְחַבּוּרָה לֹא חֻבְּשׁוּ לֹא רֻכְּכָה בַּשָּׁמֶן"
ישעיהו א' ו'

בליל שישי האחרון רעייתי הכניסה **אטריות לסיר עם שמן רותח** כאשר לפתע **ניתז מהשמן על הזרת שברגלה.** היא חשה כאב חד ופתאומי באצבע, שהחלה להתנפח ולהציק.

הר"ר **יוסף זוד הרשלר** ביתר

תחילה חשבה לעבור לסדר היום, אך היא נזכרה בדבריה של אשה בעלת ניסיון שהזהירה אותה בחומרה שלא **להזניח** פציעות קטנות של כוויה, עקב חשש **לזיהומים וסיבוכים**. היא פעלה לפי דבריה, הוציאה **חבישה מיוחדת לכוויות** שהייתה לנו בבית ממקרה קודם אצל אחד הילדים, וחבשה את הרגל היטב. רק לאחר מכן פרשה לשנת לילה.

בבוקר של יום שישי היא קמה ושלחה את הילדים ללימודיהם, מתוך כוונה לשוב ולנוח מעט אחר כך. מתוך שעמדה במטבח היא החליטה לסיים מלאכה קטנה ולשטוף סיר שנותר שם מאמש. היא נעמדה ליד הכיור, שטפה אותו, ואז עשתה פסיעה קטנה לאחור כדי לתכנן את סדר היום שלפניה, יום שישי קצר ומאתגר. באותו רגע בדיוק, ללא שום התראה מוקדמת, נשמעה רעש מחריד: מספר כלי פיירקס וחרסינה כבדים שעמדו מעל ארון המטבח נפלו בעוצמה אדירה והתנפצו לרסיסים על הרצפה בכל רחבי המטבח.

ברגע הראשון רעייתי עמדה המומה. המטבח התמלא ברסיסי זכוכית וחפצים כבדים שנפלו **ממש מעל המקום שבו עמדה אך לפני שניות ספורות**. רגע אחר כך הפנמנו את גודל הנס: רק דקה קודם לכן המטבח היה הומה בילדים, והקב"ה סיבב שכולם יצאו החוצה **רגע לפני שזה קרה**.

כשהיא החלה לאסוף את השברים, נוכחה בפלא עצום. הרגל שעליה נפלו חלק מהכלים המנופצים היתה בדיוק הרגל החבושה. חלקי זכוכית חדים עוד נמצאו בכפכף. התחבושת העבה שחבשה בערב בעקבות אותה כוויה שבאצבע, שימשה כהגנה מושלמת ומנעה מהזכוכיות לחדור לבשר החי.

הבנו אז למפרע את ייעודה של הכוויה המוזרה בליל שישי. השי"ת הכין רפואה מראש, ושלח לה פציעה קלה כדי שתחבוש את הרגל וכך תהיה מוגנת מראש מפני הנפילה הקשה.

ביום שישי כבר הסירה את התחבושת, **ומצאה את הרגל כשהיא בריאה ושלמה לחלוטין**, ללא שום פגע או סימן לכוויה מאמש!

אַשְׁרֵי אָדָם שֹׁמֵעַ לִי לִשְׁקֹד דַּלְתֹתַי יוֹם יוֹם... וַיָּפֶק רָצוֹן מֵה'
משלי ח לד

הר"ר **ברוך קנין** ביתר

לפני כשבועיים בישר לי החברותא הקבוע שלי, הרב אברהם פסח שמרלר שליט"א - מנהל תלמוד תורה

צאנז בביתר - כי ביום רביעי הקרוב נאלץ **לוותר** על הלימוד המשותף שלנו בגמרא. הוא הסביר לי כי גיסו עורך חתונה באותו ערב, ועליו להשתתף בה ממעמד החופה ועד לסיום השמחה.

צר היה לי על חסרונו של ערב אחד, דבר שייפגום ברצף הלימוד בו התחלנו לפני תקופה לא ארוכה, אך יש רצוי ויש מצוי. כשאי אפשר - אי אפשר.

הגיע יום רביעי. באותו יום נקבעה עבורי פגישה במשרד השוכן **בקניון "לב הרמה" בבית שמש לשעה 4.00 אחר הצהרים**. אולם שעה קלה קודם לכן, בשעה 3.00 רטט הטלפון. על הקו היה מזכיר המשרד, שהודיע כי הם נאלצים **לדחות** את מועד הפגישה. לשאלתי מתי אוכל להגיע, השיבו כי **השעה 6.00 בערב** תהיה מתאימה.

שיניתי את תוכניותי ויצאתי לבית שמש בהתאם למועד החדש. בסביבות השעה 7.00 בערב סיימתי את הפגישה. צעדתי אל מחוץ למשרד, והנה ממש מולי עומד **לא אחר מאשר החברותא שלי**, כשלראשו חבוש שטריימל.

תמהתי ושאלתי אותו: "מה מעשיך כאן? "

והוא ענה לי בפשטות: "הרי אמרתי לך יש לי חתונה, גיסי מחתן הערב באולם "**הכרמים**" הנמצא כאן בבניין."

"ולאן פניך מועדות כעת? " הוספתי לשאול.

"לבית המדרש הסמוך, ללמוד מעט בזמן שנותר עד החופה."

"אם כך, הרי שנוכל ללמוד בצוותא? "

"בוודאי, בשמחה! " השיב.

ניגשנו לבית המדרש הסמוך, שלפנו שתי מסכתות מארון הספרים וישבנו ללמוד בחשק מוגבר. תחושה עמוקה של התרגשות כנה מילאה את ליבנו - הרגשנו כי **הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו הפגיש אותנו כאן באופן כה מופלא**, ודאג לדחות את הפגישה שלי במיוחד כדי שניפגש יחד בזמן המתאים ללא ידיעתי, כך שלא נחסיר אפילו יום אחד מהלימוד המשותף שלנו שהחל זה לא מכבר. הלימוד שלנו בקביעות חביב אצל הקב"ה!

קשה לתאר את גודל השמחה!

אבי יתומים פורע את החוב

הר"ר
יצחק לוין
בני ברק

לפני תקופה נתבקשתי לערוך בביתי סעודת "**שבע ברכות**" לחתן וכלה יתומים.

היות שבקביעות נהגו להתארח אצלנו בשבתות תלמידי ישיבות מהסביבה, נתתי את הסכמתי מיד מבלי להיוועץ בבית, שכן הנחתי מראש שרעייתי יהיה ניחא לה מאד לקיים מצווה רבה כזו בביתינו.

אך כאשר סיפרתי לה את הדברים, היא בבינתה היתירה סירבה לכך, בטענה שהם לא ירגישו בנוח בביתנו העמוס. לדבריה, אירוע מצומצם בבית עלול להרגיש **עלוב** עבור יתומים, ולכן כדי לשמחם באמת נדרש לחגוג באולם שיכיל ברווח את כל חבריהם. כאן עלתה מיד שאלת **ההוצאה הכספית** המשמעותית שמעבר ליכלתנו. רעייתי שתחי' הציעה: תממן זאת **מכספי המעשרות** שלנו. תשכור אולם בלי שירותי קייטרינג, ואני אדאג כבר לאוכל ושאר ההכנות.

פניתי לשאול רב, והוא אישר את הדבר **בתנאי שנספר לחתן ולכלה שהסעודה ממומנת מכספי מעשר**. לכך רעייתי לא הסכימה בשום אופן, משום שחששה שהדבר יפגע בכבודם. אולם היא לא אבתה לוותר על המצווה, וסיכמנו להמשיך ולגלגל את העניין מתוך אמונה, ולצפות לישועה משמים.

ואכן, זכינו בס"ד לשמח אותם באולם רחב ידים יחד עם כ70 חברים, השמחה הרקיעה שחקים - וההוצאה הסתכמה בכמה אלפים טובים.

לגודל ההפתעה, כששבתי הביתה מצאתי בתיבת הדואר **מעטפה ובה בדיוק הסכום המדויק שהוצאתי**, שנשלח אלי לפני כמה ימים מאת דודי ודודתי הנכבדים.

מה קרה? לא התרמתי אותם ולא רמזתי דבר לאיש!

כדי להבין את האירוע, נדרשת **הקדמה** קצרה. למשפחתנו הענפה, שכולה בני תורה, היו דוד ודודה שתמכו תמיד לאורך כל השנים בסכומים סמליים של "**פעמיים ח"י**" או "**ארבע פעמים ח"י**" לכבוד שמחות וכדומה, סכומים שבמצטבר הגיעו לאלפי שקלים. בשנותיהם האחרונות הם שהו פעמים רבות בבתי חולים, וכל קרוב משפחה שביקר אותם זכה למימון **מונית הלוך ושוב** כדי לחסוך זמן יקר לאברכים, בתוספת לאותם סכומים סמליים של פעמיים ח"י. אולם מתנות אלו מעולם לא הגיעו בדואר אלא **מיד ליד**, ומעולם, אצל אף אחד מבני המשפחה, לא התקבלה **מתנה בדואר**, ועל אחת כמה וכמה סכום יוצא דופן כזה של **כמה אלפים**.

מיד טילפנתי אליהם לשאול שמא נפלה טעות, ומהי הסיבה למתנה פתאומית זו באמצע השנה. הם הסבירו לי שבימים אלו, לאחר תקופה ארוכה וממושכת שבה שהו לסירוגין בבתי חולים, החליטו שניהם להכיר טובה מיוחדת למשפחה שהתמסרה להיות במחיצתם בעת חוליים. לשם כך הם גיבשו תכנית לחלוקת מענקי הוקרה בכמה דרגות גודל. לישישים הללו לוקח זמן רב להחליט על המהלך, ולאחר מכן ארכו קרוב לשלושה חודשים הדיונים סביב **סדר החלוקה**, **והאופן המדויק** שבו תבוצע... עד שהוחלט לשלוח מעטפות בדואר.

להקב"ה יש את דרכים יצירתיות משלו... כבר לפני כמה חודשים כאשר **התארסו** היתומים וגמרתי בדעתי לערוך סעודה כדי לשמחם, הקב"ה הכין התשלום מאז, וכשהגיע זמן התשלום, הקב"ה פרע את החוב, **בסכום מדוייק ובעיתוי המדוייק**!

אוֹתָהּ שָׁעָה הֵרְאָה לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֶת כָּל הָאוֹצָרוֹת שֶׁל מַתָּנָן שֶׁכָּךְ שֶׁהֵן מְתֻקָּנִין לַצַּדִּיקִים וְהוּא אוֹמֵר...

וְהָאוֹצָר הַזֶּה שֶׁל מִי הוּא? שֶׁל מְגַדְּלֵי יְתוֹמִים!

שמו"ר מה-ו

התורה חגרה שק

זכרונות הצרובים בלבי **מימי בחרותי**: בעיצומה של תענית אסתר תשמ"ו, נפטר בניו יורק **מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל** בגיל 91. למחרת בבוקר לבשה מנהטן שחורים ורבבות יהודים התאספו סביב ישיבתו "תפארת ירושלים", ומשם ליוו את ארונו אל נמל התעופה.

המטוס שנשא את הארון נאלץ לבצע נחיתת חירום ולשוב על עקבותיו עקב תקלה טכנית. העיכוב הדרמטי דחה את הלוויה בישראל ביממה שלמה.

וכך, הגיע הארון לישראל רק בעיצומו של חג **שושן פורים** בירושלים. אווירת השמחה בעיר השתנתה באחת, ומאות אלפים נהרו אל ישיבת "עץ חיים" שם הונח הארון.

למעלה מרבע מיליון יהודים גדשו את הרחובות, היתה זו הלוויית הענק הגדולה ביותר בארה"ק עד לאותם ימים. נער כבן 14 הייתי אז, והאירוע הותיר חותם עמוק ומעורר השראה.

למחרת הלוויה שוחחתי עם מו"ר הרה"צ ר' **יצחק משה ארלנגר** שליט"א, והוא העביר לי מרשמי שיחתו עם כ"ק **אדמו"ר מוהרי"מ מראחמסטריווקא** זצוק"ל אחרי ההלוויה.

היה זה במהלך ביקורו של הרבי זצ"ל בארצות הברית. , ביקש הרב'ה לעלות ולבקר את **פוסק**

כ"ט חשון תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

הדור, הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל. בדרך, התבטא הרבי בהתרגשות עצומה שהוא מרגיש זכות גדולה ללכת ולחזות בזיו פניו של "ספר תורה חי" שיודע את כל התורה כולה.

במהלך המפגש המרומם בין שני גדולי הדור, התגלגלה השיחה ועלה זכרו של הגאון הירושלמי הנודע, רבי **גרשון לפידות** זצ"ל, רבה של שכונת בית ישראל. רבי גרשון היה מתמיד עצום וגאון אדיר, בנגלה ונסתר כאחד, ויחד עם זאת היה אומן מופלא במלאכת **ההסתרה**. הוא חי בצניעות ובעניות מופלגת, ורבים בציבור הרחב לא היו מודעים כלל להיקף גאונותו העצומה.

אחד הנוכחים, שרצה לציין את גדלותו המוסתרת של רבי גרשון לפידות לעומת חוסר הפרסום שלו, הפטיר ואמר את מאמר הזוהר המפורסם: "הנה, אצל רבי גרשון ראו בחוש **ש'הכל תלוי במזל, אפילו ספר תורה שבהיכל'**. כוונתו היתה שלא היה לו את ה'מזל' והפרסום שהגיעו לו לפי דרגתו וגאונותו העצומה".

כששמע האדמו"ר את הדברים, פנה אל הדובר ותיקן אותו:

"אתה חושב **שה'מזל'** והשבח של ספר תורה הוא **שיוציאו אותו החוצה מהארון**, יפתחו אותו ויקראו בו בפני כולם? לא ולא! **המזל האמיתי** של ספר התורה הוא כאשר הוא נשאר סגור, טהור ומוגן בתוך ההיכל שלו, מבלי שיד אדם תיגע בו או שתשלוט בו עין זרה!

לרבי גרשון לפידות", המשיך האדמו"ר בעיניים בורקות, "היה את המזל הנפלא ביותר - הוא **זכה להישאר חבוי ומוגן בתוך ההיכל**, לעמול בתורה מתוך שקט נפשי ובקדושה עילאית מבלי שעול הציבור יפריע לו. **לרבי משה פיינשטיין**, לעומת זאת, לא היה את ה'מזל' הזה... הקדוש ברוך הוא הטיל עליו את עול הדור כולו, והוא נאלץ בעל כורחו לצאת מתוך ההיכל, לשאת על כתפיו את משא הנהגת כלל ישראל ולהשיב לאלפי השאלות והבעיות של הדור".

הנוכחים בחדר נאלמו למשמע ההגדרה המחודשת. ומסע ההלוויה הענק חובק הארצות היה המשך מובהק לאותו "חוסר מזל" של גאון הדור בעיני הרבי זצ"ל. הגדרה שהלמה יותר מכל את **אישיותו של הרבי עצמו**, כיודע לכל מכיריו.

מחילה ממכם על האריכות [ייתכן שיש בתיאור שלי אי דיוקים כעבור 40 שנה] אבל לא יכולתי להמנע מכל ההקדמה הארוכה הזו בטרם אמשיך לקטע הבא:

הֲלוֹא תֵדְעוּ כִּי שַׂר גָּדוֹל נָפַל הַיּוֹם הַזֶּה בְּיִשְׂרָאֵל

כמה מקוראי הנכבדים שמעו את שמעו של ר' **איתמר שווארץ**? אני משער שגם אם יש אחוזים בודדים ששמעו את שמעו, לרובם אין מושג במי **באמת** מדובר...

ובכן, בליל שבת קודש נלקח בחטף, **כשהוא בן 50 בלבד**, אחד מעמודי האור בדורנו, יהודי שידע את כל התורה כולה כאחד הקדמונים **וכל רז לא אניס ליה**, הגה"צ מחבר סדרת הספרים המדהימה **'בלבבי משכן אבנה'** ועוד **כארבעים** ספרים לפחות, בכל מקצועות התורה.

זה בלתי נתפס שבדורנו, בו יהודים מברזיל ומאוסטרליה קוראים כל שבוע את 'בטחוני', כולם יודעים הכל על כולם, ועדיין יש אנשים נפלאי ענקים שהצליחו **לשמור על אלמוניותם** באופן כזה.

מדובר **ב"אברך ליטאי פשוט"** שמעיין של טהרה נפתח בתוך לבו, פילס את דרכו בעבודה עצמית אינסופית, יחד עם זה שקיבל מרבותיו **הגרי"ג אדלשטיין והגר"א יוראוויטש** מוויטעבסק, ובנה בנין של תורה ואמונה המיוסד על יסודות **כל גדולי עמנו**, ספריו שנפוצו בבתי מדרשות בעולם כולו בהיותו אברך פחות מבן 30 הרימו רבבות יהודים טפח וטפחיים מעל הקרקע, ובקול הלשון אפשר לראות **לא פחות מכעשרים אלף שיעורים** מוקלטים שלו...

כאן המקום לגלות, שסיפור המופת המדהים שהובא כאן בפר' נצבים פ"ה, **"והעיוורים - הביטו לראות"**! נסוב על ר' איתמר זצ"ל, ונאסר עלי בשעתו לפרסם את שמו [למנויים יישלח בל"נ השבוע שוב].

ואיש כזה, שבקל יכול היה לשבת בכותל המזרח של היהדות החרדית, הצליח להשאר נחבא אל הכלים, אפילו במותו!

מעבר **ל"הספד"** יש כאן **מסר בעל משמעות רבה**. יידע כל נער שמפלס את דרכו בעבודת ד', כי גם בדורנו בעל המוסכמות והצבע, כשכל דבר מתוקשר ומיוחצ"ן, **הדרך עדיין פתוחה בפני כל מבקש ה' להגיע למדרגות הכי גבוהות בסולם העבודה!** ללמוד, להיטהר, לדעת הכל לשלב את כתבי גדולי החסידות יחד עם נפש החיים ורזיאל המלאך! חשבתם פעם שרזיאל המלאך הוא ספר שלומדים בו ולא רק שמים אותו מתחת מראשותיו של חולה? היה איש כזה בינינו, ולא ידענו ולא שמענו!

הנסיעה המסורבלת למירון

לקראת שבת פרשת וירא, נסענו כל המשפחה המורחבת לשבת משותפת של התעלות באתרא קדישא מירון. קבענו לצאת מביתר באוטובוס של השעה 6:30 בבוקר, כיוון שהאוטובוס הבא אחריו יצא רק בשעה 10:30 - שעה שנראתה לנו מאוחרת מדי.



ביום חמישי פגשתי את חתני, ר' אלי' פרקל, והוא סיפר לי שהוא החליט שהשעה הזו מוקדמת עבורו. הוא מעדיף לנסוע מביתר לירושלים, ומשם לקחת את האוטובוס שיוצא מתחנת הארזים למירון בשעה 8:00. הדבר נראה בעיני תמוה כיון שהנסיעה מביתר לירושלים גם היא אורכת זמן, כך שכל הרווח שלו יסתכם בחצי שעה בלבד, ולא הבנתי לשם מה לטרוח ולהיטלטל בדרכים. אך רצונו של אדם הוא כבודו.

ביום שישי בבוקר יצאו בני המשפחה באוטובוס של 6:30, ואילו אני יצאתי ברכבי בשעה 8:00. באמצע הדרך התקשר אלי אחי וסיפר שביתו, הכלה, שכחה את הטבעות היקרות שקיבלה על הכיור שעל יד השירותים בתחנת הריענון בכביש 6. הוא שאל אם אוכל לעצור שם ולבדוק אם הן עודן שם. נאלצתי להשיב את פניו בשלילה, שכן כבר חלפתי על פני התחנה המדוברת, ולא היתה לי דרך לחזור אחורנית.

או אז נזכרתי בחתני שהתעקש לצאת מאוחר יותר, והצעתי לאחי ליצור עמו קשר. אחי התקשר אליו בדיוק כשהוא עלה לאוטובוס בירושלים, וביקש ממנו לוודא שהנהג יעצור בתחנת הריענון בכביש 6 כדי שיוכל לרדת ולחפש את הטבעות.

חתני כמובן נעתר לבקשה. כשהאוטובוס עצר לעצירה קצרה, הוא ירד לחיפוש מהיר. לאכזבתו, הכיורים היו נקיים מכל חפץ ולא היה זכר לתכשיטים היקרים. הוא כבר עמד לחזור במהירות אל האוטובוס שהמתין לו, כשלפתע הבחין בזווית עינו בעובד ניקיון זר שמסתובב במקום. באינסטינקט של רגע הוא פנה אליו ושאל אם מצא טבעות. העובד לא הבין את השפה, וחתני נאלץ להסביר את עצמו בשפת סימנים.

באותו רגע תחב העובד את ידו לכיסו ושלף משם את הטבעות המבוקשות. אינני יודע אם עשה זאת משום שחשב שחתני ראה אותו מכניס אותן לכיסו, או באמת מתוך יושר ו'אזרחות טובה', אך השורה התחתונה, הטבעות הגיעו למירון בזמן לכבוד שבת!

רק אז הבינו כולם מה גרם לחתני להתעקש על נסיעה מסורבלת מרובת החלפות, רק כדי לצאת מהבית חצי שעה מאוחר יותר. הקדוש ברוך הוא סיבב את הכל מראש כדי למנוע עגמת נפש רבה מכלה טרייה.

5 דברים מעין עולם הבא ואלו הן: שבת... ותמרים ברכות נז:

כ"ט חשון תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

לכאורה סיפור זה ראוי להישאר במילים שבינינו... כיון שלא נשברה בו "**רגל פרה**", ואין צורך לאחסנו למשמרת, אבל אולי כן... כמו ההשגחה פרטית עם האלונטית במקווה קודם התקיעות... עשה כהבנתך.

הבה"ח
יצחק לבוביץ
ישיבת אור - יהושפט

הוזמנתי לשמחת חתן **ב"שבת אויפרוף"**. בסיום הסעודה בליל שבת התחלתי לברך ברכת המזון. בעודי מברך הניח המלצר לפני טנא מלא **"פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל"** שהוכנו עבור המשתתפים לכבד בהם את השבת. אני רוחש חיבה יתירה ל"תמרים" אשר יפרחו כמוהם הצדיקים, עד שאני ממש משתדל להדר בהן את סעודות השבת בקביעות. כעת נקלעתי לנסיון היה ברור לי ללא ספק כי הפירות עתידים להעלם **כהרף עין**, וכל מה שנדרש ממני היה להושיט יד וליטול תמרה אחת ולהסיטה אל השולחן שלפני. אמנם, לאחרונה קבלתי על עצמי התחזקות בענין ברכת המזון, ולכן אזרתי כגבור חלצי והתגברתי, וב"ה שלטתי על עצמי מבלי לעשות כלום באמצע ברכת המזון, כנפסק בשו"ע.

נזכרתי **ב"בטחוני"**, ובלבי חלפה המחשבה כי **אם זה מיועד עבורי זה בכל מקרה יגיע אלי** ואיש לא יוכל להפקיע ממני את שלי. התחזקתי **ב"אין אדם נוגע במה שמוכן לחבירו"**, תוך כדי שמחשבות אלו בלבי - בין הבחנתי שאכן המגש שלפני התרוקן, עד התמרה האחרונה...

לאחר סיום ברכהמ"ז אני מרים את עיני ומסתכל בקנקן ובמה **שאין** בו... ולפתע, כמו משמים עף אל תוך המגש **תמר עסיסי**! התברר שבקצה האולם שיחק ילד עם תמרים וזרקם הישר אל תוך המגש! חשתי על בשרי את ה"**אין אדם שומע לי ומפסיד**" גם אחרי שנלקח ממני התמר שלי - הוא חזר אלי!

המכתב המתין יובל שנים

הרה"ח
יוסף שורצמן
לונדון

הרה"ח ר' **שמואל גליק** ז"ל מלונדון היה צריך אחרי נישואיו לעבור ניתוח רפואי, בשנת תשל"ז הוא התגורר עדיין במאנטשעסטער שבאנגליה, מקום מגורי חותנו, כמה שעות מרחק ממקום גידוליו בלונדון.

כיון שכך - מסתפק היה היכן לקבל את הטיפול והניתוח, אם במקום מגוריו דאז **במאנטשעסטער**, או לנסוע לעיר הגדולה **לונדון**, שם ישנם מומחים מפורסמים ובתי חולים בעלי מוניטין רב שנים.

כחסיד נאמן החליט לשאול את פי רבו הרה"ק ר' **יענקעל'ע מפשעווארסק זי"ע** – שהיה אז בשנה הראשונה לכהונתו, אחרי פטירת חותנו הרה"ק רבי איציקל זי"ע - ולצורך כך ביקש מבן דודו המוהל המפורסם הרה"ח ר' שמואל גבריאל גליק ז"ל מלונדון להציג את השאלה לפני הרבי.

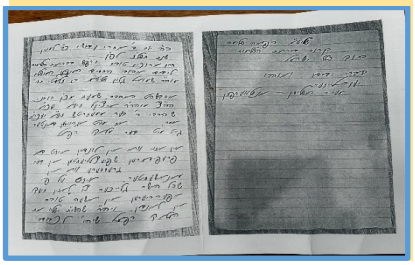
תשובתו של הרבי ניתנה בכתב יד קדשו בזה"ל:

שמעתי מכ"ק חותני הרה"צ מוהר"ר **איציקל** זיע"א ועכי"א שהרבי ר' **בער** ממעזריטש זיע"א ועכי"א אמר, אז מיט א **גרויסן דוקטער גייט מיט דער מלאך רפאל**, און אזוי וויא אין לונדון איזט דא פרעפיסארען שפיעצעליסטען אין דעם גרעסערע וויא אין מאנטשעסטער, איזט על פי שכל הישר גלייכער **צו לאזין זיך אפעירריערען אין א שעה טובה אין לאנדין**.

תרגום: שעם רופא גדול הולך **מלאך רפאל**; ומאחר **שבלונדון** יש פרופסורים מומחים - גדולים יותר מאשר **במאנטשעסטער**, הרי על פי שכל הישר עדיף **לעבור את הניתוח בשעה טובה בלונדון**.

ויה"ר שהשי"ת ישלח את המלאך רפאל, שיהיה לכבודו שליט"א רפואה שלמה בקרוב בבריאות השלמות בתוך כלל ישראל.

דברי ידידו ואוהבו
יעקב לייזער
מעיר יאשליסק - אנטווערפן



חלפו יובל שנים מאז כתיבת המכתב ביום ז' אייר תשל"ז, **ושנתיים** עברו מתקופת פטירת בעלי המעשה שקיבלו את המכתב, ר' שמואל גבריאל ור' שמואל גליק זכרונם לברכה.

צאצאיו של ר' שמואל גבריאל המוהל מצאו את המכתב בין כתביו, שכנראה לא הועבר מיד בשעתו מחמת מרחק המקום. המוצא שראה בזה תוכן מעניין, צילם מיד את המכתב ושלחו לבני ר' שמואל ז"ל, מכתב מהרבי שיועד לאביהם.

אחד מהבנים, **הר"ר שמשון גליק** שיחי' המתגורר בארה"ב בראותו את המכתב נזכר במקרה בידידו בשם הרב ש. אתו היה בקשרי עבודה, שהיה מתבדח אתו על כך שהוא אמריקאי וחסיד פשעווארסק, לעומת ר' שמשון שמקורו מאירופה ולא מקושר כ"כ לפשעווארסק. ור' שמשון היה משיב לעומתו שלמרות שאמנם אינו חסיד פשעווארסק אבל גם לו ולמשפחתו יש קשר רב לצדיקי בית פשעווארסק.

עכשיו עם קבלת העתק המכתב, בלי לחשוב פעמיים הוא מיהר ושלח את העתק המכתב ההסטורי לידידו הרב ש. כמו להוכיח את דבריו מאז על הקשר של משפחתו עם בית פשעווארסק.

תוך דקות בודדות ידידו הרב ש. מתקשר לר' שמשון כשדמעות חונקות את גרונו, ומספר לו דברים כהווייתן: אחד מבני משפחתי מצוי **בעיצומה של תקופת טיפול רפואי מורכב**.

לצורך הניתוח הראשון נסענו עד **לקליוולנד** הרחוקה שם ישנם מומחים בתחום, אבל עכשיו בעמדינו לקראת **הניתוח השני**, עמדנו בפני התלבטות גדולה האם מוצדק להטלטל עם **החולה 7-8 שעות נסיעה עד לקליוולאנד**, או שמא הפעם עדיף לעשות את הניתוח פה בניו יורק.

זה כמה ימים שאני בהתלבטות קשה ונקרע בין הספיקות לכאן ולכאן, והנה אני מקבל באופן פלאי **מכתב מפורט ממורי ורבי זצ"ל** בו הוא עונה לי תשובה מפורטת, ומנחה אותי בבהירות כיצד ראוי לנהוג!

כ"ט חשון תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.